

פֶּרֶד יְהוָה לְהַלְלָה

גָּלְיוֹן 494 [שָׁנָה י' י' א]

שבת מברכין אדר ב

י' ט' ט'

קובטן אויס איז דאס איז וואס שטייט איז פסוק ויאמר משה אל כל עדרת
בגניע-ישראל לאמי: איז זיי זאלן ברענגען נדבות פארן משכן, זה הךבר,
די ווערטער צו ברענגען, אשר צעה ה' "לי", דאס איז מיין נדבה, איז
לאמר לךם: דעם זאגן פאר איזק איז מיין נדבה, דאס מיננט די גמ' אמאיריך לישראל: צו ברענגען, היא נתינתק. [דעם לשון הגם' האב איך
ニישט געטרא芬, נאר איז מדרש רבה (ויקרא א') שטייט וועל' שהיתה נפשו
של משה עגומה עליו, ואמר: הכל הביאו נדבתן למשןון ואני לא הבאת, אמר
לו הקב"ה חיך שדבריך חביב עליו יותר מן הכל עכל'ל. און מען קען אויך
ארײַן טייטשן דעם פריערדריגן חידוש פון מהרי"א איז די ווערטער חיך
شدבורך דאס וואס משה האט געהיכין די אידן ברענגען, איז החביב עליו יותר מן
הכל, איזו ווי דו האסט געבערנונג. המו[ל] (דברי מהרי"א אסאוד)

פרק כ'ח] א זוינקל אין הלכה – בשר בחלב:

לְיִגְנָה בְּשֵׁר מִטְחַלָּב אֹוֶת אֵין טִישׁ אֲדֻעָר אֵין אֲקָאַפְּטָן

שיטיטין אין יוא"ד (ס"י פח א) אפלו בשר חיה ועופת, אסור להעלות על שלוחן שאוכל עליו גבינה, שלא יבוא לאכלם יחד. מען מעג נישט ליגן פלייש אויף א טשיז ואס מען עסט קען, וויל די הרים זונען חדש אוין מען ווועט עסן בשר בחלב, אבל באבל בשולחן שסדר עליו התבשיל, מען עסט נישט אויף דעם טיש, גאר מען ליגט דארטן די פלייש און קען אויף איין טיש, מתר ליגן זה בצד זה. מעג מען זיין לא ליגן. שטעלט זיך לכארורה א קשיא וויל עס שטיטיט וויטער (ס"י צה ו) מתר ליגן בתוך תבה חד של בשר אצט של דלב. מען מעג ליגן איין קאסטען - אדרע ההינט א פרידגערער - פלייש לעבען א קרייג פון מלך אווי האלט דער מחר, הנגה: וויש מהכמוריין לכתהלה (החות אשר"י בשם אור זרוע). די רמא"א אווי מהמיר או לכתהלה זיאל מען נישט ליגן די בשר לעבען חלב, וווטוב לוזר לבטהלה בעמוקום שעאיינו צדריך עוביל. אייז לכארורה שווער פארוואס איין (ס"י פ"ח) אייז די רמא"א נישט חולק אויפן מחבר און ער אס'רט נישט ליגן בשר לעבען חלב? ענטפערט דער די אברהם: איז מען מוז מלקל זיין איז איין (ס"י פ"ח) רעדט זיך איז די בשר און חלב זונען צוגעדיקט, מכוסה, דעריבער האלט די רמא"א אועס איין מותר, אבער איין (ס"י צה הלכה ה) שטיטיט איז עס איין דיא א דילוק פון פארמאכט צו אפנ, און ארטן רעדט מען איז די בשר און קען זונען אפנ, דעריבער האלט דער רמא"א לחומרא, וויל עס קען זיין איז די בשר און חלב וועלן זיל אנדרין, ע"כ די אברהם. יעט לכארורה אייז דיא מחלוקת דער מחבר און רמא"א, וויל איזן (ס"י צה ס"ז) האלט די מחבר איז מען מעג ליגן איין די קאסטען בשר בחלב און ער מאכט נישט קיינן חילוק פון מגולה אדרע מכוסה: אויב אזווי, וואס איין זיעיר סברת המחלוקות? ונעל"ד קען מען זאגן איז מיר טרעפען איין היל' בשר בחלב אסאך גזירות וואס זונען גוירה לגוירה און מען אייז מהמיר, וואס דעריבער מעג מען נישט עסן אויף איין טיש בשר מיט חלב, וויל מיר זונען חדש וואס זונען גוירה לאויף און אפלו די ליגן אויף א טיש ווואר מען עסט נישט, אייז נישטא קיין גוירה, און אפלו די בשר און גבינה זונען אפנ זונען מיר נישט חושש, וויל אזווי וויט אייז נישטא די גזירה, דאס אייז שיטת המחבר, אבער דער רמא"א ווועט האלטן איז אפלי בי דעם אוין דיא די גזירה, וואס אפלו עס אייז וויטער חזש, פונדעסטוועגן בי בשר בחלב זונען דיא אסאך גזירות, און דעריבער מוז די בשר און גבינה זיין צוגעדיקט, אבער דאס אייז נאר לכתהלה, אבער בידיעבד איז מען האט געליגט בשר לעבען חלב וואס זונען נישט צוגעדיקט איז קאסטען, וועלן זיין מותר. (שמח זבולון תשע"ט)

DOI ווערטער וכ' הגדים דא און אין מגילת אסתור האבן א' שייבות
וכל הנקשים אשר נ' שא לבן אהנה בחקמה טו א' העזים: (לה כו) דער בעל
הטורים זאגט עס שטייט נאך א פסוק אין מגילת אסתור וכ' הנקשים יתנו
י'קר לבעליךן למינדול ועד קפונ: (א כ) קען מען זאנן דער שייבות פון
ביידע פסוקים: שטייט אין מדרש או דער בנין המשכן איז געווען צו
מכפר זיין אויפן חטא העגל, און עס שטייט או די נשים האבן נישט
געזינדייגט בעים עגל [עיין מגן אברהם אונפאג הל' ר'ח דעריבער איז
ר'ח א יו'ט פאר זיין ממילא האבן די נשים נישט געדארפט עוסק זיין
אין דעם משכן, נאר פונדעסטוועגן: וכ' הנקשים אשר נ' שא לבן אהנה,
האבן זיי דאס געטאן בחקמה, און טו א' העזים, וויליל זיי האבן
געוואאלט מכבד זיין זיעירע מענער או דער משכן זאל אויסעהן שיין
דורך זיעיר הילך, וויליל וכ' הנקשים יתנו י'קר לבעליךן למינדול ועד קפונ:
די האבן מכבד געווען די מענער כד' זיי זאלן האבן א' כפרא און כבוד.

וְאֵם אִיּוֹ דָעַר עֲנֵן פָּוֹן אַיְבָעַר חֹרֶן דָעַר וְוַאֲרַתּ הַבְּיָאוּ
כְּלִי-אִישׁ וְאַשְׁהַ נְדַבָּ לְבָם אָתָם לְהַבְּיָא לְכָלִי-הַמְּלָאָכָה אֲשֶׁר צָהָה הָ
לְעַשֹּׂת בַּיד מָשָׁה הַבְּיָאוּ בְּגִינִּי-יִשְׂרָאֵל נְדַבָּ לְהָיָה (לה כט) לְכָאֹרֶה אֵין
שׁוּעָר: וּוַיַּלְיָוְלַי וּוּעֲרַטְעָר אִיז אַיְבָעַרְגִּיבָּגְּשָׁתְעַס שְׁטִיטַת שְׁוֹין אֵין דִי
פְּרַיעַרְדַּעַגְעַ פְּסֻוקִים: הַבְּיָאוּ אַתְּ תְּרוּמַת הָ (פסוק כ) וּכְלִי-אִישׁ אֲשֶׁר-גַּמְצָא
אַתְּהַכְּלַת וְאַרְגְּזָנוּ וְגַנְיָאוּ (פסוק ג) אָוֹן בְּכָלְ פָּאַרְוָוָס דָאַרְךְ שְׁטִין
אֲזִוְּפִיל מֶאל הַבְּיָאוּ? נָאָר עַס זָעַנְעַן דָא צְוּוֵי סָאַרְטָן מַעֲנַטְשָׁן וּוָאָס
גַּעַבְן דִי נְדַבָּה: אַנְדַּעַרְעַ גַּעַבְן מִיטָּן גַּעַבְן אַנְצָן הָאָרֶץ אָוֹן פּוֹלְן רְצָוָן, אָוֹן
אַנְדַּעַרְעַ גַּעַבְן זַי זָעַנְעַן גַּעַצְוָאַוְגָּנְעַן צָו גַּעַבְן, וּוַיַּלְיָוְלַי עַס
פָּאַסְטַּנְיָוְשָׁת, אַדְעַרְעַ וּוַיַּלְיָוְלַי מַעַן דָּרְקַת אִים, אָוֹן דָעַר סַמְנַן צָו וּוַיַּסְטַּן אָוּבָּ
מַעַן הָאַת גַּעַגְעַבָּן פָּוֹן גּוֹטָן רְצָוָן, אִיז אַוְיָב מַעַן גִּיטָּתְאַלְיָין אָוֹן מַעַן
בְּרַעְנָגַט דִי נְדַבָּה, אִיז אַסְיָּמַן אָז דָאָס אִיז פָּוֹן גּוֹטָן רְצָוָן, אַבְעָרָר אַוְיָב
מַעַן שִׁיקַּט דָאָס מִיטָּא אַנְדַּעַרְעַן, אַדְעַרְעַ מַעַן וּוְאַרְטַּ בֵּיז דִי שְׁלָחִי צְדָקָה
וּוּעַלְן קּוּמָעָן, דָאָס הַיִּסְטַּ נִישְׁתַּ גַּעַגְעַבָּן פָּוֹן גּוֹטָן וּוַיַּלְיָן. אַבְעָרָר דָא אִיז
דִי הַיְּלִיגָּעָ תּוֹרָה אָוֹנָז מְגַלְּהָ אֹז כְּלִי-אִישׁ וְאַשְׁהַ נְדַבָּ לְבָם אָתָם דִי
אַלְעַ וּוְאָס הַאָבָן צְגַעְזָאָגָט צָו גַּעַבְן אִיז גַּעַוּזָן הַבְּיָאוּ בְּגִינִּי-יִשְׂרָאֵל: זַי
הַאָבָן דָאָס אַלְיָין גַּעַרְבָּגַט, וּוַיַּלְיָוְלַי עַס אִיז גַּעַוּזָן בַּיִּ אלְעַמְעַן מִיטָּן
גּוֹטָן וּוַיַּלְיָן. אָוֹן דָעַרְבָּעַר שְׁטִיטַת אִין דָעַם עֲנֵן הַבְּיָאוּ דָרְיִי מַאֲל, צָו וּוַיַּזְנֵן
דָעַר שְׁטָאַרְקָן רְצָוָן פָּוֹן זַיְעָר בְּרַעְנָגַט, יְזָקָן וּוַיַּלְיָוְלַי עַס אִיז גַּעַוּזָן נְדַבָּה לְהָיָה,
פָּאַרְן אַיְבָעַרְשָׁטָןְסִ וּוּעָגָן. יְדִ דָוד הַגָּאוֹן רְדִ דָוד זִילְבָּרְשָׁטִין בַּן אַבְּדִ וּוַיַּצְנֵן

פָּרָאוֹס הַאֲטָמָה מֵשָׁה נִשְׁתַּחַת גַּעַדָּרָפֶט בְּרַעֲנָגָעָן אַנְדָּבָה פָּאָרָן מַשְׁבָּן ?
וַיֹּאמֶר מֵשָׁה אֶל כָּל עֲדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֹמֶר זוּ הַדָּבָר אֲשֶׁר צָוָה ה' לְאַמְرָה:
(לה ד) אֶלָּעָגָר פְּרַעָּה פָּרָאוֹס שְׁטִיטִית צְוּוִי מְאֻלָּא אֵין פְּסָוק לְאֹמֶר? אָזֵיךְ
דָּאָרָף מִעֵן פָּאָרְשְׁטִין דָאָס וּוָאָס רְשָׁי' זָאָגָט אֲשֶׁר צָוָה ה' לְלִי' ? לְאֹמֶר
לְכָם: דָעַ אָוְבָּרְשָׁטָעַר הַאֲט מִידָא בְּאָפְּיָילָן אַיְיךְ צוּ וְאַגְּנָה וּוָאָס לְכָאָרָה הַאֲט
דָאָס נִשְׁתַּחַת קִיְין פְּשָׁתָן נָאָר מִעֵן קָעָן טָאָקָע זָאָגָן אֵוּ רְשָׁי' גּוֹפָא אַיְזָן
גּוֹעָעָן שׁוֹועָר דָעַמָּע עַרְשָׁטָן קְשִׁיאָ פָּוָן צְוּוִי מְאֻלָּא ? לְאֹמֶר, אַוְן עַר וּוְילָ
דָאָס פָּאָרְעָנְטָפְּרָעָן: וּוְילָעָס אַיְזָדָא גַּמָּא אַז מְשָׁה רְבִינָה הַאֲט גַּעַדָּה
צָעַר וּוָאָס מִעֵן הַאֲט פָּוָן אִים נִשְׁתַּחַת גַּעַנוּמָעָן עַפְעָס פָּאָר אַנְדָּבָה פָּאָרָן
מַשְׁכָּן, הַאֲט אַיְס דָעַר אָוְבָּרְשָׁטָעַר גַּעַזָּאָגָט אַמְּירָתָךְ לְשִׁׁירָאֵל שִׁׁתְּנוּ
בְּתִינְתָּחָת אַז דִּיְיָן זָאָגָן פָּאָר דִּי אַיְדָן צוּ בְּרַעֲנָגָעָן אַיְזָדָס זִיְין נְדָבָה,

מדור העבדים

דעת קלוגער בעל עגלה באקומט אברכת פון חידושי היל"ם

ברכתה, און און געפֿאָרָן מיט זיין אהויים.

ווארשה האט שווין דער בהר אויך איבענגנעריט די אנדערע בחורדים, און זי
האבן אויך תשובה געטאן. דערויל האט דער בחור חתונה געהאט און איז
געוואואר א גלעער מאכער, און די ברכה איז געווען נורויס כי אים און האט זייער
מצילה געוען, און אווי האט ער געבייט זיין שטוב מיט זיין וויב וואם האט אים
געהאלפֿן. זי' האבן חתונה געמאכט זייער קינדרער און געהאט נדּן פאר אלע און
געגעבען די קינדרער די הייער און וועלדר. זי' וענגן געווארן אביסל עטלער אבער
זוי' האבן נישט געוואולט אפלאון דעם פֿאַק פֿוֹן זיין א גלעוער. ער האט
אווענגנעליגיט טויזנט גילדין כדר' צו האבן אויך איינזקווין סחרה. אבער ער
ההאט מורה געהאט דאס צוואלטן מיט זיך וויל ער פֿלענט גין צו די ארבעט
צווישן די גוים, האט ער געניט א זעלק און עם געמאכט פֿאַסְט פֿאַר זיין וויב, זי
אשל באה מיראינו זיינט ער בעלבו.

זי' זענען אויך געוען מאנשי אורהים, איזנמאָל איז אָורה געוקומען און געבעטן אויב ער קען זיין בי זיין. דער נאָסְטַה האָט זיך דערוואָסֶט פֿון די זעקל געלט וואָס די פֿרְיוֹ האָט אויף אִיר האָלְזִין אָונֵן דָּם גַּעוֹאלָט האָבָּן, אַבעָּר ער האָט מָוָּאָגעהָט דָּמָס סְתָם צָו גַּעֲמָעָן, אַבעָּר אַיִּינְמָגָה האָט די פֿרְיוֹ נִישְׁט גָּוָט גַּעֲפִילָט אָונֵן גַּעֲלָשְׁטַ, דָּעַר אָורה גַּעֲלָשְׁטַ, אָיר דָּרְמִינְגְּנָעָט אַבעָּר פֿרְיעָרָט האָט ער גַּעֲנְגְּנְעָמָעָן די טִוְּיָונְט גַּילְדִּין פֿון זעקל אָונֵן אִיז אַנטְּלָאָפָּן, דָּרְרוֹוִילְ דִּי פֿרְיוֹ פֿילְט זיך בעסער אָונֵן אִיר מאָן אִיז אַהֲיָם גַּעֲקְוָמָעָן אָונֵן אִיר גַּעֲבָּעָטן עָפָעָם גַּעֲלָט וּוְיָל עָרְוּל אַיְנְקוּפִּין גַּלְאוֹ אַבעָּר זיך זעם או די גַּעֲלָט אִיז נִשְׁטָמָאָן האָט זיך פֿאַרְשְׁטָמָאָן אָונֵן

בדער גענגבעם, אבער וואס קען מען יעטץ טאן, ני זיך אים!
 בדער מאן איז גענאגען צו הרה'ק ר' יעקב מרוזומין זטוק'ל און אים דערציילט
 די מעשה, האט ר' יענקעלע געבעטען זיין זון זאל אים באָרגן דרייסיג נילדין און ער
 איז איז פאָרוּכֶרט אַזְנֵבָן ברכה פון ח' הרײַם, אַז עס ווועט אַס נישט פעלן קײַן געלט.
 בדער איד פאָרט אַהֲיִים אָזְנֵבָן גענעראל וואָרט אַס אָפּ אַז ער דראָף מאָן גלאַז
 פֿאָר זַיְעַר באָפּעַסְטַוֹן, אָזְנֵבָן גַּסְפָּאָסְטַוֹן גַּעַלְמַט אַיְינְזְקוּפִּין די גַּלְאָז, אָז דַּעַע
 אָד מַאְכֵל אָזְנֵבָן אַרְבָּעַט אָזְנֵבָן האט פְּאָרְדִּינְט 800 נִילְדַּן פְּאָר זַיְן שׂוּעַר
 אַרְבָּעַט, ער האט שענעל אַפְּגַּעַשְׁקַט די דְּרִיסְטִין נִילְדַּן קִין רָאוּזְמִין. דָּרְווֹוַיל אַז
 עַנְנֵעַר אָוֹרֶח פְּלוֹצְלִינְג קְרָאנְק גַּעֲוָוָן, אָזְנֵבָן האט באָקְמוּן חָרְתָּה גַּעַפְּלִין אָז
 גַּעַשְׁקַט רָוּמְן דַּעַם גַּלְעֹועֶר מאָכְעָר אָזְנֵבָן צוֹרָק גַּעַגְּבָן די טְוִוְּגַט נִילְדַּין, אָז
 דַּעַר גַּלְעֹועֶר האט אִים גַּלְיַיךְ מַוחְלָג גַּעֲוָעָן, אָז דָּרְנָאָךְ אִז ער גַּעֲוָרָן גַּעֲוָונָט.
 בדער גַּלְעֹועֶר מאָכְעָר אָזְנֵבָן וּוֹבָה הָאָבָן מַארְדִּין יְמִים גַּעַוְעָן בְּרִכְתָּה זַיְעָא.

בדאשיות פון אַשְׁקָהָן מ'ז'ן
דר היליגנער ר' שמחה בונם פון פרישיסחא זטוקל' איז געוווען דער תלמיד פון
דעם יהודי הך. נס' י"ב אלול תקפ"ז, אויף די עלטער געוואוָן אַסְטִי נֶהֶר, אַבעָר
דאָס האָט אַים נִישְׁתַּחֲוֵלְתָּן פָּן וָעַן וָאָס עַר הַאָט גַּעֲדָרְפָּט וָעַן, עַר האָט
געפֿרְט אָוֹן גַּעַלְיוֹנִיט קוֹוּטְלָאָך וּוּי גַּעַהְעָרִיגָּן אָוֹלָעַם גַּעַנְטְּפָּעָרט, אַין וּוְאַרְשָׁאָ
וּגְעַנְעָן גַּעַוְועָן אַכְבּוֹזָה פָּן חַוְּרוּמִים וָאָס האָבָן חַוְּק גַּעַמְאָכָט פָּן דָּרָר צְדִיק רְחַלְל'
אונָן גַּעַמְאָכָט לִיצְנוֹת אוּס קָעָן נִישְׁתַּחֲוֵל זַיִן אָזָק אָוֹן מַעַן דָּרְצְיִילָט באָבע

העבטים או ער ווועט זיין דער קוטשען און זיין טאטע האט מסכימים געווען.
בעקבותן או ער ווועט זיין דער קוטשען און זיין טאטע האט מסכימים געווען.

די ח' הר'ם איז אריין אין ואגן מיט זיין תלמידים און מען פארט קיין פרשיסחא צו זיין רבין. איזן פרשיסחא האט דער בחור געבעטן דעם ח' הר'ם או ער וויל מיטיגין מיט זיין געמען שלום פון פרשיסחא און דער רב' האט מסכימים געוווען, מען שטעהט זיך איזן דרייע געמען שלום, און דער בחור, דער קומטשר, איז געוען א רוטער און וווען ער גיט שלום פרענט דער פרשיסחא פאָרְן ח' הר'ם: "ווער איז דער רוטער בחור ואָס איז געקמען מיט דיד?" און דער ח' הר'ם האט געגעטפערט או ער איז זיינער בעל ענלה זואַס ואָזונט איז וואָרשאַ! דער בחור האט במעט געהלישט וויל ער האט געוען או זואַס זיין חבירים רעדן איז נישט אמתה, נאר דער רב' זיינער אלעט אפֿיל ער איז א סני נהר!

דרע בחור האט חרטה געהאט אויפך זיין רעדן אויפן צדיק אונן איז געלבלין א גאנצן שבת ביימ היליגן פרישסחא. אונן זיך אינגענעאפעט קדוושה אונן א שטארקע התערורות, סי' פון דאוועגען אונן טישן, אונן מוצאי שבת האט ער זיך אויסגעערעדט פארן רבנן וואס האט אים מוחל גלווען אונן געגעבן דברי חיזוק פאר אים אונן זיין ענבר חביבים אין ווארשא. דערווויל האט דער חי הר"ם געבעטען ער וויל אַרומפֿאָרְן אַבְּסִל אֵין דַּי פֶּלְדָּעָרְכָּן פְּרִישָׁע גְּעוֹנְטָעָה לְופְּטָה אֵין נְאָכְלָעָם וְוַעֲטָמָעָם פָּאָרָן.

נאכן ארוםפארן די פעלדרע און וועלדרע זאגט דער ח'י הר'ים או מען קען שיין פארן צוריך קיין ווארשא, דער בחור שטעהט אפ דעם וואגן אונן ליגנט זיך אונטער די רעדער און זאגט: ער פארט נישט וויטער בייז דער חדשן הר'ים ווועט אים געבן א ברכה, די תלמידים האבן געמיינט ער וויל מער געלט אויף די נסעהה האבן זי געזאגט: גוט, מיר וועלן דיר געבן א הוספה אויפן נסעה, אבער דער בחור זאגט: ער וויל נישט קיין געלט, ער וויל א ברכה פון רבין, אונן אויב נישט

דוחצ'א לאדר ע"ז "עלום דספרים" מרכזו הדעומי לسفرים שאים ננמצא ולספרים עתיקים וכחבי יד צו פארקייפן - א' שיינע מהנה

ספר שי"ת צמה צדק שיר להמלבים און זיין שעווה, ספרים מושׁת התיימוט הרה"ק ר' שלום רובין מגלאנא, ספר מיט חתימות פון הרה"ג ר' אברהם יצחק וויב פון לאברהם ועוד, שלש ספרים מיט חתימת הרה"ק ר' שלום הלברטאטם פון פיעקוב און פון הרה"ק ר' אהרן קרייזער רב און ברודער פון הרה"ק ר' מרדכי זאב, ספר מיט ר' יעקב יהושע הלוי והרוויז א' איןינקל פון הפלאה און א' אידיעס בעי הנאן ר' אפרים זלמן מרגליות פון ברדא, אויך פון זיין זון הנאן ר' פינחס, סעת זוהר בונינו דב' אברהם פון טריפק מיט דעם ברכה און א' עטלטנע שיינע מצב מיט גוטע פאפר, ערשתער דורך שונשת העמקים פון טשערקאמס און הארכיסטייל, בריו פפארא רב און זטוק' צו זואמען שריבין א' בריו צו מחק זיין תורה, שי"ע אורחה חיים ג'ח דפוס ויטאמיר מצב מפואר, ספר זואם האט באלאגנט צו הרה"ץ י' ענקלע פשעווארקט, חומ' אפרים ותוצאות חיים טשענאוויין תרי"א, ספר משנה הלוות מיט הקדשת המחבר אוננוואר רב וצ"ל צ' הרה"ק ר' פנחים שלום האגער מוויינץ זטוק' מיט זיין חתימה מיט מונה כת' ר' י' מיט חתימה ר' ברוך בענדרט ליכטנשטיין אובי של הרה"ק ר' היל מקאלמייא, ספר עס חתימת הרה"ק ר' אביש מקאללא, בריו פון הרה"ק ר' י' צו זיינע חסדים אין שכנו און דאנקט זיין אודר די געלט וואס זיין האגן געשיקט און ווינשטט זיין אן ברכות פאר שודוכים און געונט און פרנסטה, פרעט אין טלפונ "משנגבנס אדר מרביבן בשמחה"

אלע פרייזו אונ אודיך וווען אנדרערע ספרים און בריווין

אלע פריזן אונ אודז ווען אנדערע ספרים אונ בריזוון

4403 16 Ave Brooklyn, NY 11204 USA 718 438 8414 718 633 5500 T/f Hours are 11-7:30 Fri till 1:30, To receive pardes: send to pardesyehuda1@gmail.com or pickup in the store from Wednesday also on the web at WWW.SEFORIMWORLD.COM
נאר שיעון ולבגרות מברשות פאר פרדיי הנו אין פלאטפונים האנטנארם אויד פארקוינו מור האנטנארם פאר משגנאה